

Sự Lừa Dối Chân Thật của Cao Thủ Vô Sản

FB Nguyễn Nam Hải

Hắn hơn 20 tuổi, lên thành phố làm phụ hồ, trẻ khỏe và có nét rất đàn ông nên không ít cô gái ở thành phố dù biết hắn là thợ hồ vẫn chết mê chết mệt. Ở quê lam lũ từ nhỏ nên hắn rất chín chắn và khôn lỏi hiếm ai bằng. Lên thành phố với đồng lương chỉ dư dả chút ít, sau khi thuê nhà trọ, có sẵn cái xe máy mang ở quê ra, hắn chăm chỉ làm việc và nhận thấy người ở thành phố sướng thật, có đủ mọi thứ chứ không như ở quê.

Hắn mơ ước đến một ngày nào đó "trời cho" một cô vợ con nhà khá giả, có nhà cửa đàng hoàng, vậy là mãn nguyện như gặp được tiên. Dù viễn vông nhưng hắn vẫn ước mơ. Điều đầu tiên để thực hiện mơ ước là hắn không ăn nhậu như đám thợ cùng làm, luôn chu đáo sau giờ làm việc và đặc biệt là biết thu vén số tiền lương không lấy gì cao cho lắm. Hắn không nói tục, chửi thề, càng không tham gia ba cái chuyện gái gú, cờ bạc mà mấy cha, dù là lao động chân tay tiền lương còm cõi, nhưng xa quê, đều dính phải. Cuối ngày, mỗi khi đám thợ cùng làm sát phạt đồ đen mỗi ván vài nghìn hay chém gió nói tục, kể chuyện hoang, khoe khoang chiến tích tán tỉnh, lừa tình cô này cô khác, hắn đều im lặng, không tham gia hay kiếm cớ lảng tránh. Hắn nhận ra, đã "phạm phu, tục tử" thì khó mà bỏ được tính xấu, hễ mở miệng ra toàn những lời nói, câu chuyện, cười cợt người tử tế nghe khó mà "tiêu hóa" nổi.

Ở đời, cái gì cũng có cái giá cả. Hắn tu chí nên dăm ba tháng đều tích lũy đủ tiền mua được chỉ vàng. Nhiều lần đến tiệm "thừa" vàng hắn phát hiện con bà chủ tiệm hiền và xinh thi thoảng xuất hiện, tự xưng hắn "chết" và ngày đêm mơ tưởng. Nhưng hoàn cảnh của hắn, làm sao có thể chinh phục nổi trái tim cô chủ tiệm nhà giàu luôn có cả tá "cây si" trồng quanh nhà, bà chủ tiệm còn khó hơn bởi đó cũng là "khối tài sản" mà vợ chồng bà tích góp được...

Thời gian trôi, cứ đều đặn vào cuối tuần, hắn đến tiệm "thừa" chiếc nhẫn hai chỉ. Với bà chủ có khách mua thì bán, miễn là có tiền. Sau vài ba tháng, bà chủ dần để ý đến hắn và không khỏi tò mò, thằng này có vóc dáng ngon lành, cao to đến gần mét tám chứ ít đâu, chí thú làm ăn và biết lo toan mới có tiền thừa vàng thường xuyên. Một bận bà hỏi:

- Cháu làm nghề gì mà thu nhập cũng khá!

Hắn đáp tình rụt:

- Thừa bác, con làm nghề xây dựng, nhà con ở dưới quê.

Bà chủ không hỏi nữa và tự xưng cảm mến hắn. Bà là dân kinh doanh nên tính rất nhanh, mỗi tuần hai chỉ, mỗi tháng có tám chỉ, mỗi năm chục cây, không tài giỏi nhưng hiếm có đứa nào còn trẻ mà tu chí, không ăn chơi, tự lập, ở thành phố dễ gì tìm ra. Điều đặn suốt nửa năm, tuần nào hắn cũng "thừa" hai chỉ. Không biết bà chủ nói gì, chỉ thấy cô con gái xuất hiện nhiều hơn và thay mẹ thu tiền, giao vàng cho hắn. Hắn vẫn coi như chuyện bình thường, sau nhiều lần trao đổi vài câu giá cả, giao vàng, cảm ơn. Một lần cô chủ mạnh dạn hỏi:

- Anh tên gì?

Rồi cả hai thân quen lúc nào không hay biết. Chỉ thời gian ngắn, cả hai quán quýt, cà phê, picnic, đi chơi... tất cả đều được bà chủ "bao" hết vì nghĩ nhà mình giàu có, ai lại bắt nó trả tiền. Cô gái vui ra mặt, "lừa gần rơm lâu ngày ắt cháy to", bà chủ phải tổ chức vội đám cưới. Không có chỗ ở và vì là con một, bà chủ yêu cầu ở rể để tiện quản lý hắn và để hắn không "thoát" vì thời buổi này kiếm được chàng trai khỏe mạnh, có nét và giỏi thu vén như hắn đâu dễ, đám thanh niên ở thành phố bây giờ hầu hết ăn chơi, phá gia hay phụ thuộc hoàn toàn vào cha mẹ.

Ở rể và khi đã là vợ chồng, một thời gian khi cái thai đã lớn, cô gái mới dám hỏi:

- Anh ơi, nhà em tuy khá nhưng là của bố mẹ, vợ chồng mình cũng phải có trách nhiệm chuẩn bị, sắm sửa để sau này sinh em bé còn chăm sóc, nuôi nấng. Số vàng anh tiết kiệm lâu nay nên gửi mẹ kinh doanh, sinh lợi, gửi ở ngân hàng coi như đồng vốn chết!

Ngẫm ra mấy năm qua, mỗi tuần hai chỉ, trong tay hắn ít nhất có dăm cây vàng chứ đâu ít.

Hắn không từ chối, rất vui vẻ:

- Ngày mai anh sẽ rút ở ngân hàng về, tùy em sử dụng. Của chồng công vợ chứ mất đi đâu!

Chiều hôm sau hắn mang về cho vợ đúng bốn chỉ vàng, cô vợ tròn mắt:

- Sao chỉ có vậy thôi anh, hơn bốn năm, tuần nào anh cũng thừa hai chỉ, không lẽ anh cho ai hết?

Hắn tỉnh bơ:

- Anh có cho ai bao giờ đâu, mỗi tuần mua hai chỉ là bị lỗ mấy chục nghìn, vì anh làm gì có nhiều tiền, vì yêu em nên mua của mẹ xong, ngày hôm sau anh mang qua tiệm khác, bán lỗ. Tuần sau phải thêm mấy chục, lại mua hai chỉ. Vì chi hơn bốn năm lỗ mất một chỉ, nhưng được rất nhiều vì có em và con!

Cô gái chết sững, không dám nói gì, lẳng lặng đem bốn chỉ vàng giao cho mẹ và nói dối số còn lại chồng con cho bạn vay làm nhà.

Linh tính của người làm kinh doanh khiến bà mẹ lắc đầu, ngao ngán, hóa ra nó tinh ranh quá mức, lừa quá cao thủ. Rồi bà cũng ngẫm ra, nó hơn mình và cũng biết cách để đạt mục đích chứ đâu có trộm cắp của ai, lỗi do mình ảo tưởng, suy diễn mà ra. Dù nó có vẻ man trá nhưng còn hơn mấy đứa thanh niên suốt ngày ăn chơi, lêu lổng.

Tự dưng hắn có vợ đẹp, nhà mặt tiền giàu có và cha mẹ vợ coi hắn như báu vật. Ở đời có ai nghĩ anh thợ hồ lại chinh phục con bà chủ tiệm vàng dễ như vậy. Để giữ thể diện và danh giá cho con mình, ông bà chủ "nghe rảnh" mua cho vợ chồng nó cái ô tô gọi là "thẳng rể nó tự tích lũy, chỉ dám mua sau khi có vợ", thì thoảng hắn lại chở vợ con về quê. Cả làng lác mắt, đám bạn hắn dù là kỹ sư, cử nhân cũng lắc đầu bái phục. Chỉ có hắn và gia đình vợ hiểu rõ nhất nhưng chẳng ai dại gì mà nói ra...